

PsittaScene

EXTRA BIJLAGE BENELUX

Van de directeur (pag. 2)

Toen we het plan opvatten om een voorpagina over voorpagina's te maken om ons 20 jarig bestaan van de World Parrot Trust te vieren, hadden we het genoeg om door stapels nummers, artikelen en afbeeldingen te neuzen. Twee dingen vielen mij het meest op, als eerste hoe ver we waren gekomen vanaf de 12 pagina's tellende PsittaScene in zwart/wit het eerste nummer in 1989, bijna 80 nummers geleden. Maar bij het lezen van deze artikelen werd ik getroffen door het feit dat we twee decennia lang standvastig onze missie hebben uitgedragen; we zijn van het begin af aan gericht geweest op de bescherming en het welzijn van alle papegaaien en dat is precies waar we vandaag de dag nog steeds voor staan. Met de woorden van Mike Reynolds op de eerste pagina van het eerste nummer, blijven we "een 'brede kerk': een meeting point voor iedereen die geïnteresseerd is in het overleven van papegaaien in het wild en hun welzijn in gevangenschap."

We hebben vele successen gehad de afgelopen jaren en de details en methoden van ons werk hebben zich ontwikkeld, maar bijna al onze artikelen zouden gemakkelijk passen in een nieuw nummer van 2009. Een duidelijk voorbeeld is onze beslissing om de handel in wilde papegaaien te stoppen. Mike belichtte niet alleen de handel als een voornaamste bedreiging voor papegaaien, vooral in zijn voorspelling, "stop de slachting van papegaaien" boodschap, maar handel werd in het allereerste nummer door bijna iedere schrijver naar voren gebracht, waaronder Tony Juniper, Rosemary Low en Dr. Roger Wilkinson.

Natuurlijk zijn de voorste linies in deze oorlog tegen handel verschoven in het naspel van het succes in de EU, maar ons besluit om een eind te zien aan de handel in wilde papegaaien blijft even sterk als altijd.

Het vieren van ons 20-jarig bestaan is een grote mijlpaal in de geschiedenis van de Trust en we hopen dat velen van jullie deze zomer met ons in Cornwall deze gelegenheid kunnen herdenken. Zie pag. 17 voor details en houd PsittaScene in de gaten, FlockTalk en www.parrots.org/invitation voor meer informatie.

Jamie Gilardi

Directeur

De gouden vogels van de verloren wereld. (pag. 4)

"Geel, geel, geel! De hele boom was geel. Ik dacht dat de boom vol bloemen zat."

Door Charles Bergman

Nauwelijks in staat om zijn opwindung te verbergen beschreef onze gids Andrew Albert de eerste keer dat hij een zwerm Zonparkieten zag

Aratinga solstitialis – gouden vogels die zowel uitermate mooi zijn als uiterst zeldzaam. De poëtisch genoemde Gele conure wordt ook meer

prozaïsch Zonparkiet genoemd. Deze langstaart parkieten worden zo genoemd vanwege het zonnige goud van hun lijf, gepolijst met vurig rood en

oranje. Ze lijken op een gloeiende zonsopkomst in het klein.

Tot voorkort was de Zonparkiet algemeen voorkomend in het wild. Wetenschappers dachten dat zijn verspreidingsgebied heel groot was, van de Amazone rivier in Brazilië tot aan het Guyana scherm (noord Brazilië en zuidelijk Venezuela, Guyana en Suriname) in het afgelegen noordoosten van Zuid-Amerika. Die waarneming echter kan een afspiegeling zijn geweest van de populariteit van de Zonparkiet in gevangenschap. Hij komt algemeen voor in gevangenschap, waarbij duizenden in de Verenigde Staten.

Maar toen wetenschappers de Zonparkiet ging bestuderen, leek hij vlak voor hun neus te verdwijnen. Hij was niet zo wijdverspreid als ze dachten en kon niet worden gevonden in het wild. Toen kwamen er verhalen boven van deze zwerm in het zuiden van Guyana – dezelfde zwerm die Andrew spontaan in vervoering bracht. Uiteindelijk bleek dat Andrew de laatst bekende zwerm Zonparkieten beschreef. Deze prachtige en geliefde vogels zijn plotsklaps de meeste zeldzame vogels ter wereld geworden.

We waren gekomen om dezelfde zwerm te vinden – de laatste Zonparkieten (links).

Ik was met Dr. James Gilardi, directeur van de World Parrot Trust. Een lange man midden veertig, Jamie (zoals hij graag genoemd wil worden) is een expert op zowel het gebied van papegaaien als de wereldhandel in wilde vogels. Hij wilde deze vogels voor wetenschappelijke doeleinden documenteren, als onderdeel van de herberekening van de soort – zowel zijn taxonomie als zijn

beschermingsstatus – die op dit moment onderweg. Zodra we de vogels vonden, was Jamie's eerste vraag was: Hoeveel zijn er?

Deze wetenschappelijke expeditie had tevens het gevoel van een opwindend avontuur. De stad van Andrew, Karasabai ligt in het zuiden van Guyana, waar de grote savannen van Rupununi verrijzen naar de heuvels van de Pakaraima bergen. Het gebied van hoog gras en vochtige bossen is een biologische goudmijn, één van de grote wilde gebieden van Zuid-Amerika en zelfs ter wereld.

Guyana is nauwelijks zo groot als Groot-Brittannië maar huisvest meer dan 800 vogelsoorten. In het afgelegen zuiden van het land, beroept Rupununi zichzelf erop veel van de grootste dieren in hun soort ter wereld te hebben – van de grootste vis (arapaima), tot de grootste mier; van de grootste miereneter tot de grote rivierotter. Vanwege deze schepselen wordt het soms “land of reuzen” genoemd.

Het gebied is nog steeds overwegend onontdekt voor de buitenwereld – uniek, mistig, mysterieus. Het is tevens een mystiek landschap. Sir Arthur Conan Doyle situeerde zijn boek “The Lost World” in dit gebied. Nog eerder begeerde de hoveling en onderzoeker, Sir Walter Raleigh, deze plaats omdat hij dacht hier de grote rijkdom van “El Dorado”, het goud, te vinden. Wij waren hier voor een ander soort rijkdom – biologisch goud. Wij waren op zoek naar de gouden vogels van deze verloren wereld.

Voor de Macushi Amerindians die hier wonen, zoals Andrew Albert, is het niet de “verloren wereld”, natuurlijk. Het is hun thuis en erfgoed. Zijn schattig

dorp Karasabai is vlakbij de Irenga rivier, die uit de bergen stroomt en de grens vormt tussen Guyana en Brazilië. Eén van de “toshaus” of kapitein van het dorp, Elvis Edwards, was onze gids bij onze zoektocht naar de parkieten slechts een paar mijl stroomopwaarts.

Een geestige man, Elvis heeft levendige ogen onder zijn camouflagehoed. We voeren in zijn boot door rijzige heuvels aan beide zijden van de rivier. Ik vroeg Elvis of hij dacht dat wij de parkieten zouden vinden. “Iedere dag”, zei hij. “Ze komen iedere dag naar de boerderij”. Kon men zo gemakkelijk één van de meest zeldzame vogels ter wereld vinden?

Wij waren vergezeld van Shirley Melville. Een voormalig lid van het parlement van Guyana, Shirley heeft een rond gezicht en een constante glimlach. Ze is één van de meest ingewijde mensen in Guyana en zei dat ze weggegaan was bij het parlement omdat ze dan directer kon werken op sociaal -en milieugebied in Rupununi. Shirley vertelde ons dat de Zonparkiet één van de meest populaire vogels in de handel in wilde dieren was geweest. Het blijft legaal in Guyana om in wilde dieren te handelen en de populariteit van de Zonparkiet maakte hem tot het meest gevraagde dier in het land. Honderden parkieten werden vroeger uit het gebied verscheept. Guyana werd letterlijk leeggeroofd, waarbij de stropers naar Brazilië gingen om er meer te zoeken. De mensen geloofden nog steeds dat er veel meer parkieten in afgelegen gebieden van noord Brazilië waren.

“Ik heb nog nooit een ongekooide parkiet gezien”, zei Shirley in de boot. “De grootste

stroker hier stierf in de jaren 90. De aantallen waren toen al laag. Een paar jaar geleden wandelde ik door het gebied om de mensen ervan te overtuigen op te houden met stropen – om de mensen hier op te wijzen.”

De rivier vernauwde zich en Elvis trok zijn boot op de kant naast een paar kleine kano's. We paktten onze materialen tot een bescheiden pak van drie stuks. We hingen onze hangmatten in een gebouwtje met een puntdak zonder muren.

Elvis leidde ons een kleine heuvel op. We stonden in een veld met cassaveplanten, onder de lichte schaduw van een papjaboom.

Het gaf een beetje verlichting tegen de felle zon.

We zagen ze direct. Een zwerm glanzende vogels schreeuwden laag en luid over het veld en verdwenen in het dichte bos wat tegen de steile helling omhoogklom achter de boerderij. Een tweede kleinere groep volgde onmiddellijk erachteraan. Jamie en ik telden 26 vogels in de eerste en 15 in de tweede groep.

“Het zijn werkelijk schitterende vogels”, zei Jamie.

“Onmiskenbaar. Hun lijf glanst”. Elvis draaide zich om naar Jamie. “Dus zijn ze zeldzaam?”, vroeg hij. “Zijn ze de zeldzaamste vogels ter wereld?” “Goede vraag”, zei Jamie. “Het korte antwoord is ja, ze zijn één van de meest zeldzame wilde papegaaien ter wereld. En dat maakt ze één van de zeldzaamste vogels.”

Het langere antwoord is een fascinerend verhaal. Kortgeleden begon Dr. Luis Fábio Silveira, een ornitholoog aan de Universiteit van Sao Paulo, zorgvuldig onderzoek te doen naar de Zonparkieten. Zijn conclusies veranderde alles.

Door het bestuderen van 395 exemplaren in musea over de hele wereld, concludeerde hij dat de populatie in tweeën moest worden gesplitst. Hij schreef dat de exemplaren vóór het Guyana scherm geografisch ver gescheiden waren van die langs de Amazone rivier. De vogels van de Amazone zijn anders: ze hebben meer groen op hun rug en het geel en rood op hun lijf en kop is bleker.

Dr. Silveira publiceerde zijn bevindingen in een hoogstaand tijdschrift “The Auk” in 2005, betogend dat de soort moest worden gesplitst. De Zonparkiet *Aratinga solstitialis* leeft in het noorden en omvat ze vogels die we nabij Karasabai gezien hebben. Hij noemde de zuidelijke soort de Geelborst parkiet *Aratinga pinto* ter ere aan een Braziliaanse ornitholoog wiens aantekening in een museum ertoe leidde dat Dr. Silveira de exemplaren te vergelijken.

Niemand zag voorheen het verschil omdat, zegt Dr. Silveira de Amazone exemplaren zich veelal in Braziliaanse musea bevinden, terwijl de exemplaren uit het noorden, zoals Guyana, zich meestal in musea in Europa en Noord-Amerika bevinden. Ze waren moeilijk te vergelijken.

De studie van Dr. Silveira vestigde onmiskenbaar de aandacht op de Zonparkiet in het wild. Onderzoekers zochten naar ze en vonden er geen één. “Ze hadden een enorme teruggang in aantallen ondergaan,” zei Dr. Silveira. “De situatie is kritiek. De zwerm die je zag is de laatste in het wild.”

Twee maanden na ons bezoek aan Guyana op zoek naar de zwerm parkieten, herzag de IUCN zijn taxonomie door toe te staan dat de soorten werden gesplitst. En de plotseling-

geïsoleerde Zonparkieten werden officieel bestempeld als “bedreigd”.

Het onderzoek van Dr. Silveira heeft onthuld hoe waardevol de zwerm in Guyana nu is. Hij is letterlijk en figuurlijk goudkleurig.

Op de boerderij keken we naar verscheidene parkieten hoog in een knoestige boom. Ze stegen op en vlogen over de rivier naar Brazilië.

“Het is écht een internationale zwerm vogels,” zei Jamie. “Morgen zijn ze terug”, zei Elvis tegen ons. “Ze komen heel dichtbij. Tam, tam, tam. Je zult het zien.”

We werden de volgende dag wakker in onze hangmatten met een koude mist en een schreeuwende rode brulaap in Brazilië. De parkieten waren vroeg actief. We konden ze horen kwetteren in de kronkelbomen bovenop de heuvel van het cassaveveld. Elvis zei dat de vogels rond 9 uur naar beneden naar het veld kwamen, waar we ze van dichtbij konden zien. Jamie en ik waren vroeg in het veld, onder een dode boom.

Om 9.10u landde, als op commando, een zwerm Zonparkieten plotseling in de kale takken van de dode boom. Ze vlogen direct weg, maar toen we ons omdraaide, zat een andere groep van zo'n 8 vogels te eten in de lage struiken aan de andere kant van het cassaveveld. Er zaten meer vogels op de takken van een wilde papaja direct erboven.

Van dichtbij waren de vogels adembenemend mooi. Ik had foto's gezien, maar ik was niet voorbereid op de uitstraling van de vogels. Hun lange staarten en hun mosgroene vleugels werden allebei omzoomd met koningsblauw. Maar hun lijf was

wat het bepaalde. Ze lijken op wegspringende vuurdeeltjes van de brandende zon. Zelfs in het saaie licht van deze mistige ochtend, glinsterde en glansde hun geel en rood.

Jamie wees erop dat verscheidene vogels jong waren, “Kijk maar naar het groen op hun rug”, zei hij. “Zodra ze volwassen worden, wordt dat geel.” De jonge vogels speelden met elkaar, door aan elkaars tenen te bijten en met trillende vleugels te bedelen bij de volwassen vogels.

“De populatie broedt en dat is niet altijd het geval met zeldzame papegaaien,” zei Jamie. “Een positief teken”. Om aantallen te documenteren, overwoog Jamie tevens beschermingsprojecten voor deze parkieten op te zetten. “De kwestie is om te beslissen wat is waard om bestudeerd te worden”, zei hij.

Jamie merkte op dat de habitat overvloedig was in het gebied. “Oorspronkelijk,” zei hij. “En het is legio”. Het was de handel die deze vogels de das omdeed, niet verlies van habitat. Deze zwerm in het bijzonder is hier heel goed thuis.”

“Bijna alles is echter mogelijk,” zei hij. “We kunnen samenwerken met het dorp ter plaatse of een lokale NGO, toeristenlodges in de Rupununi, de regering. Misschien kunnen we gevangen vogels vrijlaten in andere gebieden om de soort te helpen zich te herstellen.”

Zo mooi als de vogels waren, waren ze tevens onweerstaanbaar nieuwsgierig en bekoorlijk. Ze waren onverstoorbaar dichtbij ons. Ze keek af en toe met een wakkere blik naar ons, intelligent en onschuldig.

Ze bleven ongeveer een uur op het veld, etend en spelend, zoals Elvis had voorspeld. Toen vlogen ze naar hoger gelegen hellingen van de hoge berg. Elvis zei dat ze hele dag zouden blijven, tot halverwege de middag, als over heuvels zouden vliegen om te gaan slapen.

Waarom was deze zwerm op deze boerderij? Waar waren ze vandaan gekomen? Jamie zei dat is moeilijk met zekerheid te zeggen. Maar Elvis opperde een theorie. “Ik denk dat deze zijn gevangen in de 90-er jaren. Misschien dat er een paar zijn ontsnapt aan de stropers. Ze hebben zich opnieuw gevestigd en daarom zijn ze hier.”

Sommige rapporten hebben gesuggereerd dat deze laatste zwerm Zonparkieten uit wel 200 vogels bestaat. We hebben het gebied drie dagen doorzocht en zagen rond de 60 vogels. Zoals Jamie naar voren bracht, wisten we niet altijd of we nieuwe vogels telden. Zowel de World Parrot Trust als Dr. Silveira beginnen aan uitgebreidere inspecties in noord Brazilië voor meer parkieten.

Terwijl we het gebied doorzochten, hadden we opwindende ervaringen met niet alleen Zonparkieten, maar ook

met grote miereneters en Jabiru ooievaars. Ik heb tevens in het gebied grote rivierotters van dichtbij gezien. De Rupununi moet één van de grootste en nog steeds onontdekte wilde plaatsen zijn van Zuid-Amerika. Shirley beaamde dit door te zeggen, “Ik denk echt dat Rupununi nummer één op het gebied van bescherming in Guyana is.”

Ze vertelde ons dat de Guinese regering zojuist de Zonparkiet had gekenmerkt als bedreigd. Met deze “bedreigde” lokale status en de herziene vermelding van de IUCN. Zal de Zonparkiet beter beschermd zijn tegen stropen en de handel.

Misschien is het beste nieuws voor de Zonparkiet van zuidelijk Guyana dat Elvis, Andrew en anderen in hun dorp in toenemende mate realiseren dat ze de bewakers zijn van een levende schat.

Ik vroeg Elvis wat hij ziet als hij naar de parkieten kijkt.

“Ik zie de schoonheid van het universum,” zei hij. “Nu zijn onze geopend voor de waarde van elke en alle parkieten. Ze zullen hier altijd zijn als we ze niet vangen. Ik ben absoluut tegen stropen. Ik houd van vogels kijken.

Charles Bergman is een Engelse professor aan de Pacific Lutheran University in Tacoma WA, USA. Hij legt zich toe op schrijven over de natuur.

Aanhaling:

“.....onderzoek heeft laten zien hoe waardevol de zwerm in Guyana nu is. Hij is letterlijk en figuurlijk goudkleurig.

Onderschriften:

(Rechts) Het meeste van Guyana is nog bebost en indrukwekkend van oorsprong, met slechts zelden een bewijs van de aanwezigheid van mensen. (Boven) Shirley Melville geniet van de wildernis ze helpt WPT

met bescherming. (Geheel rechts) Het boerderijtje waar we logeerden, omringd door bos. De heuvel op de achtergrond is Brazilië.

De jonge Zonparkiet (boven rechts) heeft vaal groen op de keel en minder oranje in het gezicht en op de kop dan de volwassenen (boven links). Dit is indrukwekkend omdat de Geelborst parkiet lijkt op het jong van een Zonparkiet. Deze overeenkomsten en verschillen waren belangrijk bij de aanvankelijke verwarring waardoor ze als één soort werden gezien en de verklaring voor hun splitsing.

Zonsopkomst in Brazilië (pag. 8)

Door Larissa M. Diehl; foto's © Ed Andrade Jr.

De natuur in al zijn verschillende vormen en kleuren is altijd een passie van mij geweest. Ik ben gek op vogels kijken in hun eigen habitat. Ik houd er ook van naar vogels te kijken die in de steden leven. Waar ze ook zijn ik geniet ervan om ze te identificeren aan hun geluid, manier van vliegen en andere karakteristieken.

In januari 2008 trok een nieuw geluid mijn aandacht in de stad Boa Vista, Brazilië. Tot mijn verrassing kwam het van een paar helder gekleurde vogels die indruk op mij maakte door hun verbazingwekkende schoonheid. Ik belde gauw mijn man om zijn nieuwe camera mee te brengen en onze stadsparkieten avontuur begon. Spoedig begrepen we dat we zojuist als eerste foto's hadden genomen van

Zonparkieten in de stad Boa Vista. De foto's werden geplaatst op Flickr

(www.flickr.com/photos/edandra_dejunior) en we wervelden al snel de wereld rond.

Onderzoekers denken dat Zonparkieten in een stadsmilieu zoals in Boa Vista ontsnapt zijn uit gevangenschap en zich hebben aangepast aan een wilde levensstijl. In stadsmilieu is er minder druk van stropen omdat plattelands vogels kunnen worden gedood voor voedsel of gevangen voor de illegale handel.

“Tuinen” zijn heel gewoon in tropische landen en kunnen daardoor bijdragen aan het succes van de vogels. Deze vogel eet scheuten van de “caimbé” bloemen.

Deze zwerm van tien stuks leekt te zijn samengesteld uit één of twee volwassen paren en een paar jonge vogels.

In november 2008, na een jaar intensief zoeken door Ed, ontdekten we een nest van 6 parkieten. Tot onze verrassing was het nest in een betonnen paal.

De groep van Boa Vista kan afstammen van inbeslagname in 2006 van 10 kuikens. Bij ons onderzoek kwamen we deze vogels op het spoor en het feit dat hun kooien open werden gevonden.

Maar omdat deze groep jongen en nieuwe uitvliegers heeft, lijkt het overduidelijk dat de vogels nu broeden en hun genieten van hun leven in de stad.

Natuurlijk wonder (pag. 10)

Door Juan F. Masello

IBA Bestemming brengt de parkietenkolonie dichterbij bescherming

Sinds oktober 1998 hebben we gewerkt op Rotsparkietenkolonie in El Cóndor in NO Patagonië, Argentinië. In al die jaren is er één ding voor ons, de lokale bevolking en aan de vrienden van de natuur overal meer en meer duidelijk geworden, de immense waarde van dit natuurlijke wonder.

Ons werk omvat intensief onderzoek voornamelijk op het gebied van de broedbiologie en de gedragsecologie van de Rotsparkiet of Patagonische parkiet *Cyanoliseus patagonus* en dit is de belangrijkste kolonie. Educatie heeft vanaf het begin ook een belangrijke rol gespeeld in ons werk. We hebben

bekendheid aan de kolonie gegeven d.m.v. lezingen, begeleide bezoeken, folders en veel artikelen in 9 verschillende talen. De waarde van deze rotskolonie, bekend onder weinig mensen sinds Charles Darwin de plaats bezocht, werd enorm onderschat. Langzaam hebben we eraan gewerkt om

kennis te vermeerderen voor het bijzondere feit dat dit de grootste kolonie parkieten is, voor zover bekend, die er in de wereld bestaat.

Uiteindelijk na jaren werk aan onze educatiecampagne kreeg het belang van de kolonie en de noodzaak voor zijn bescherming sterke steun van de lokale bevolking en de media.

Bovendien heeft werk van kortgeleden laten zien dat het gebied rond El C ndor een toevluchtsoord is voor belangrijke biodiversiteit. Onze onderzoeken rond de parkietenkolonie, voornamelijk de overgebleven delen van Monte en de moeraslanden van de Rio Negro rivier, herbergen een rijke biodiversiteit, waaronder tenminste 176 vogelsoorten, een belangrijke populatie dolfijnen, de meest zuidelijke populatie van Franciscaner dolfijnen en een groot populatie –en broedgebied voor verscheidene bedreigde Patagonische vissoorten. Aves Argentinas heeft, op ons advies, El C ndor aangemerkt als een belangrijk vogelgebied (Important Bird Area, IBA) zoals door BirdLife International over de hele wereld wordt gebruikt . Op dit moment wordt het beschouwd als één van de 4 belangrijkste IBA's binnen Patagonië. Maar het is de enige IBA van de provincie R o Negro waar wettelijke bescherming ontbreekt. Het ontbreken van wettelijke bescherming betekent ernstige risico's. Ten eerste zijn er nog een paar boeren die

beweren dat de parkieten een ernstige plaag zijn (zie PsittaScene 17, no.4:10-11) en vragen herhaaldelijk aan de regering ze uit te roeien (iets wat in het verleden is geprobeerd, zie PsittaScene 15, No.4:12-13). Ten tweede een paar politici willen meer taluds bouwen door de rotsen in de papegaaienkolonie om zodoende makkelijker toegang met hun auto's te hebben naar het strand beneden. Ten derde het dorp El C ndor breidt zich heel snel uit, waarbij secties van biodiversiteit van de IBA worden bedreigd. En ten slotte verdwijnt de Monte vegetatie, het ecosysteem dat de papegaaien in standhoudt en daarbij de biodiversiteit van El C ndor, met 3,7% per jaar: vier keer sneller dan het vrijmaken van de Amazone.

Onze volgende stap was duidelijk – streven naar een wettelijke bescherming en vaststelling van het gebied van El C ndor als Natuurreservaat van de provincie R o Negro in Patagonië, Argentinië. Gedurende 2007-2008 bereikten we belangrijke vorderingen in het streven naar deze legale bescherming. Ten eerste bevestigden twee belangrijke partijen in de lokale regering hun voornemen om het gebied wettelijk te beschermen. Verder moet het voorstel worden besproken in het parlement, iets wat we, op dit moment, intensief volgen samen met de World Parrot Trust, de Dirección de Fauna Silvestre of Rio Negro, Wildlife Conservation Society,

Liz Claiborne/Art Ortenberg Foundation, Fundación Patagonia Natural, Fundación Ameghio en Aves Argentinas. Tijdens een interview kortgeleden in oktober 2008 verzekerde een invloedrijke afgevaardigde en ex-minister van Rio Negro de BBC journalist dat het ‘‘Wetsvoorstel voor het opzetten van het Natuurreservaat op El C ndor besproken zal worden in het parlement tijdens de zittingen in 2009.’’ Om dit bekend te maken vanwege de belangrijkheid van een de IBA El C ndor en de dringende noodzaak van toekenning van het Wetsvoorstel dat het tot Natuurreservaat zou verklaren, hielden we een ‘‘open’’ evenement in 2008. We organiseerden een officiële opening van de borden die de startpunten aangeven van de twee hoofdsectoren van de El C ndor IBA (de papegaaienkolonie en de moerassen van de R o Negro rivier). We ontwierpen kleurrijke borden samen met Aves Argentinas en de Dirección de Fauna Silvestre of R o Negro. Voor de officiële opening nodigden we iedere mogelijke politicus van R o Negro uit en ... ze kwamen allemaal! Dit was heel goed nieuws dat ons doet hopen voor het creëren van het Natuurreservaat in 2009! Bekijk een BBC interview met Juan van januari 2009 en links naar onze talrijke artikelen over deze soort op www.parrots.org/burrowingparrots

Onderschrift:

De broedrots van de Rotsparkieten op El C ndor, Patagonië, Argentinië is de grootste parkietenkolonie ter wereld met gemiddeld 35.000 actieve nesten verspreid over 12km rots die uitkijken op de Atlantische Oceaan.